

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spał měrný
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoću ty.

Z njebjes mana
Njech či khmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

Šserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždu šobotu w Šsmolerjež knihicziščežetni w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

24. njedžela po šwjatej Trojizny.

Gal. 6, 7-9.

Nasche dženskišche wotdželenje se šwjateho pišma ma šo takle:

„Njemolče šo, Bóh šo njeda ša šmėch mėcz. Pšchetož šchtož čłowjeł šyje, to budže wón tež žnjecž. Šchtož na šwoje čžěło šyje, tón budže wot čžěła škaženje žnjecž. Šchtož pak na Ducha šyje, tón budže wot Ducha žnjecž wėczne žiwjenje. Nje-dajcže nam pšchi naschim dobrym čžinjenju wustacž; pšchetož we šwojim čžašu budžemy tež žnjecž bjes pšchecacž.“

Haj, luby čžitarjo! Nascha najwjetšcha starosč w tu-tym žiwjenju ma bječ, šo móhli junu tež šobu žnjecž bjes pšchecacž. Wšchě nasche myšle, modlitwy a prózowanja dyrba šo na tónle nasch wotwytłnjeny tónž šložowacž. Čžemy-li jón pak we šwojim čžašu dozpicž, dha mamy šo pšchede wšchěm wo prawy wušyw staracž; pšchetož

šchtož čłowjeł šyje, to budže wón tež žnjecž!

1. Šchtož na šwoje čžěło šyje, budže wot čžěła škaženje žnjecž;
2. šchtož na Ducha šyje, budže wot Ducha wėczne žiwjenje žnjecž.

I. Šchtož na šwoje čžěło šyje, budže wot čžěła škaženje žnjecž. Šdžež pak šo wo wušywanju

rėcži, tam dyrbimy šebi tež na šymjo a na rolu myšlicž. Pohladajmy po naschim tekicže najprjedy na hubjene šymjo a na hubjenu rolu! Šymjo, kotrež ty, luby šichescžijano, roššywašch, šu twoje myšle, twoje požadanja, twoje modlitwy, twoje šłowa, twoje škutki. Šeli šo wšcho twoje požadanje jow delka na šemi wostawa, hdyž šo wono jeno wokolo pjenes a wobšedženštwu, wokolo twojeho prawa, wokolo čžescže pšchod ludžimi, wokolo wješela a lóšhta, š jonym šłowom, wokolo šemšeho čžělneho derje-hicža wjercži, dha je to hubjene šymjo. Wšchitke lohko-myšlne, njecžiste, selhatne, ludarške a hanjerške šłowa šu hubjene šymjo, šymjo čžerńjom a wóštow. Wšchě škutki, kotrež nješju š Boha a š Božej čžescži čžinjene, šu hubjene šymjo.

A šchto je nėtko ta hubjena rola, na kotruž tuto hubjene šymjo wušywašch? Šo je twoje čžěło. Ty mašch w šebi džěleneho čłowjeka: čłowjeka Božeho a čłowjeka šwětneho abo čžělneho. Šdyž šo ty š myšlemi šamoprawdosčže, hordosčže, wjecženja helcžišch a nad wobrašami šwojeho hrėšneho lóšhta wješelišch, dha pada twoje šymjo na čžěło, kotrež ma nad tym šwoje špodo-banje. Čžěło šo w tebi šmėje pšchi poradženej lži, pšchi njepóžčiwym žorcže, pšchi wótrym a njelubosčžiwym šudženju bliššcheho. Haj čžert šam šmėje šo a kšeska š rukomaj, hdyž šy šwoju štu radu wuwjedł, a hdyž je šo čži twój hrėch poradžil. Twój čžělny čłowjeł wyška, wješ tym šo twój čłowjeł Boži w kucžiku twojeje wutroby šteji a šo rudži. Š teho wėšch, šo šy na

czelo był; pschetož kóžde pschehrěšchenje je wušyw na same twoje czelo.

Kóždy tajki wušyw pať je tež wušměšchenje Bože. Ty by Bože džěčo, ale na šwět a czelo šo twoja wutroba powěšča. S tym šwoje njebjěske kempšchindženje wušměšchujesč a tež šměch je šwojim Wótzom w njebjěšach czěrišch. Šchtož byjesč, to žnějesč. Twój hrěch šo napošledku pschecziwo tebi šamemu wobroczi. S czimž by hrěšchil, s tym by khostany. Tola ša małym šudom, kotryž šo hižom we stych sczěhwkach hrěcha posajuje, Boži wulki šud móžnje kroczi. Twoja wutroba pschezo šlabšcho po hradže bije a ty wumrjesč, priedy hacž by k wobroczenju pschischoł. Žně šu tu, a tón šnjes cze žněje, kajtehož tebje namaka. Ty by štwjelzo s hluchim kšom; wón w tebi ničžo nima, ničžo ša šwoju bróžen. Žně šu tu, a ty dyrbišch žnjecž. Ty by na šwoje czelo wušywał, nětk budžesč wot czěla štaženje žnjecž. Tebi běchu bohate žně pschidžělene a šhowane; ale ty by šo se sachodnym lóšchtom špokojil a ša to nětko wěczne šatamanstwo žnějesč. Mój šchěsczižano, tajki tola njedyrbi twój kónž bycz! Wobrocžmy šo tehodla k wopišanju druheho žiwjenja!

Šswjaty japosčtoł šawoť dale pišche:

II. „Šchtož na Ducha byje, budže wot Ducha wěczne žiwjenje žnjecž. Njedajče nam pať pschi našim dobrým czinjenju wuštacž, pschetož we šwojim czašu budžemy tež žnjecž bjes pschestacža.“ Kotry je nětko wušyw k wěcznemu žiwjenju? Dobre dyrbinu czinicž a to najpriedy nutškach w naš. Dobre czinišch, luby czitarjo, hdyž jako džěčo Bože jeho šłowu wěrišch a šo wot jeho hnady czahuncž dawasč; hdyž masč šwoje wješele nad tym šnjesom a šo nad jeho šłowom a nad jeho wěcznej radu šwojeje šbóžnosče šradujesč; hdyž šo wschědnje w czichej ponižnosczzi jemu podawasč a wopruijesč; hdyž w horzej wěrjazej modlitwje wschědnje šwoju wutrobu psched nim wušypujesč; hdyž Božemu šłowu we šwojim domje bohacze bydlicž dawasč a tule jědž dusche tež druhim poskicžujesč; hdyž šwojemu bratrej, kiž je šo dał wot někajšeho pada pschěhwatacz, s czichim duchom šašo horjepomhasč; hdyž sczětrpliwje czětrpišch a šwój napoloženy šchizž k Božej czěsczi nošyšch; hdyž wschitko, šchtož czinišch se šłowami a škuttami, w mjenje šesom šchryšta czinišch; hdyž na to myšlišch, šchtož wěrne, šchtož czěstne, šchtož prawe, šchtož pózcziwe, šchtož lubošne, šchtož šhwalobne je. To wschitko je wušyw šchěsczižana.

Šchtož je s Boha, to šo tež k Bohu wróczi. Boža wutroba a Boža rada je to polo, do kotrehož šwoje šymjesčka wušywamy. To je najšrašnišča a najplódnisčča rola, kiž šo jeno namakač hodži. Wješele je hižom pschi byczu. Džěčo Bože šo wschitkeho šwojeho czinjenja šraduje. We šwojim czašu pať jemu s jeho wušywom šrašne plody šesčhadžēju, pschetož Bóh jim tycze a šrosče- nje dawa. Duž njewuštawaj a sczětrpliwje cžakaj. Myšl šebi na žně. Twój Bóh chze žnjecž. Ty dyrbišch polny kšof bycz. Ty pať dyrbišch tež žnjecž. Šchtož by wěrił, šchtož by šo modlił, šchtož by dobreho czinił, to wschitko je tebi twój Bóh w njebjěšach šhował. O to budža žně, hdyž pošledni krocž polne wodacze wschitkich šwojich hrěchom dostanjemy; hdyž šwoju staru womašanu draštu na wěcznje wotpoložimy; hdyž žyke šnamjo Bože šašo šapschimnjemy; hdyž žyky měr Boži našche dusche napjelni; hdyž teho šnjesa wohladamy, kajkiž je; hdyž budže šbóž-

noscz wschitkich šbóžnych tež nam data! A to budža žně bjes pschestacža!

Duž wušwol šebi, luby czitarjo, hacž chzesč na czelo bycz a štaženje žnjecž, abo hacž chzesč na Ducha bycz a wěczne žiwjenje žnjecž. Bóh czi pomhaj a roškwěcz cze se šwojim šwjatym Duchom, šo prawje a twjerdže wušwolish. Šamjen.

Šsmjertna ruka.

Šchtož šmjertna ruka wušywala je, —

Tať wuczi mudrosč staroh' šerbštoh' šłowa, —

To roscze, šrawi, tyje špodžiwije,

Na tajkich šnopach kčěje radosč žnjoma.

Tu ruku žnježy džaknje žohnuja

A šhwala jejnu šhmanoscz, pilnoscz, šwěru,

A prošča, šo jej Boža miłoscz da

Wot šwojoh' šboža natłóczenu měru.

Ššy wopomnił, mój luby šchěscžano,

Šo junu w rowje hladašch czisčhe k ranju?

Ššy wopomnił, tať bóršy štyknie šo

Tež twoja ruka czisčhe k šmjertnom' španju?

A wukupish šwój cžasž džek wote dnja?

A byjesč dobry šyw na Božej šemi,

Šo twoje šorno šrašne kšofki da

Ša džěczidžěczi a mjes pscheczelemi?

Šať bóršy šnadž, šo twoji lubi tež

Pschi twojej hóržy klecžo paczeť prošča;

Duž šwmy šby a tajke šwjaški šwjež,

Kiž tebi wěczuje dobre plody nošča.

Šaj, džěłaj, špěwaj, kaž twój Šbóžnik chze,

A njech pod šchizom twoje czělo tšaje,

Dha šmjertna ruka — žiwa ruka je,

A jejne žohnowanje wěcznje traje!

Jan Waltar.

Wójuški wobras se Šserbow

s lěta 1870.

Lipa šalcžewasche, žito došrawjesche, žnježy hižom košy kšepachu, wschitko šo šradowasche na rjane bohate žně. A hlej, w tym poča šo s wječžora hrimacž, s nahlým wětrom pschihnachu czorne mróczele šatrašneje wóju. Wnoho Šserbow nočžychu wěricž, šo mohlo šo s tajkich mrócželow, w tať měrnyh czašu, wójušle njewjedro wutworicž; ale ša malo hodžinow hižom dnyri wójuški blyst tež do czisčiny šerbškeho kraja. Ordres (rosłash) tu běchu! W nožy běšche je pošelnił pschinjeł a nětk rano šastupi wješny šchołta do jstwy s šhutnym woblicžom a w horsčězi papjery. „Bóh dai dobre ranje“, wón rjeknje, „ja šam ordre nješu, budžče tať dobry a podpšajcže jowle.“ Podpšanje je šo mechanižy wuwjedlo, šchołta dže dale s jeneho domu do druheho a wschudže wšpijetuje šwój poštrom; wón pschidže k šemjanej a wotrocžkej, k burej, wuczerjej, šowarjej a mlyntej, k bohacžkej a šhudžinzej. Tón jedny wostawa pschi tajkej powjesczi bjesrěczny, tón drugi ma šylšy we woczomaj, tón tšeczi rjeknje s dowěru: „Kaž Bóh chze!“ kóždy trošku hinať, ša tym hacž ma hewať waschuje. Šchołta je dawno woteshoł, k wójušlu šawołany pať šteji hišchče se šwojej papjerku a cžita a cžita a hlada pschezo na šwoje mjeno a widži, šo je wopravdže wón mēnjeny a ničto drugi. Czi jeho šteja wokoło njeho a plakaja s hšom; jeho žona žalosczzi: „Šchto budže šo nětk ša mnje a ša džěczi štaracž?“ jeho džěczi, hdyž tež hišchče

pošteno jim hrožajeje srudoby wotwažicž njemóža, sacžuwaju, so je wošebje tyšchaza powjescž pšchicžka a duž powjescheju so nanej ja ruzy a te mjenšche džerža jeho nošy a wšchitzy wrěicžca: „Nanko, njeńdžče do wójny, nanko, wostańče pola naš!“ Nanko pač džerži w ruzy „ty dyrbiš“, a tuto dyrbjenje je twjerdšche hacž želešo a njełhabłaze kaž skala wošpriedž morja.

Wón woteńdže na swoje džěło, nima pač spěcha, kaž hewaf. Duž wróczi so do istny, wošnje snatu papjertu wošpjet do ruki a čita nětk trochu měrnisho a s pšchemyhlenjom: „M. M. dyrbi so pjatk 22. julija rano šednich w Mužakowje pola tšeleńje nuts namafacž a dalsche porucženja woczakowacž.“ Dženka je wutora, hacž do pjatka mam hišcže tsi dny, tač rošmyšluje nětko šam pšchi šebi; tón čaš, njech tež je krotki, čzesch šwěru wužicž, so najnušnišche wobstaracž, a potom njech je wšchitto Bohu porucžene. Bur wošnje košu, dže se swojej čzeledžu na polo a šycže žito, njech tež je tón abo tamny wošpriedł trochu seleny, pošyž so dyrbi hacž do pjatka, so je tola jena staroscž mjenje. Wón wufajuje tym swojim pšchi kóždej škladnošči, kač maju pšchichodnje wšcho wobstaracž a tač je jemu lóžo we wutrobje. — Tam šedži klamač pšchi šwojich wulkih knihach; wón wupišuje dołžnikow a rošpokafuje swoju žonu, kač ma pšchelupstwo pšchichodnje dale wjescž. — Tam dodžěluje rjemješnik hišcže nětkotre kručy, potom škladže wšcho do porjadka, pohladuje hišcže juntrócž na šwój luby grat a šamknje štwu, pšchetož wón žaneho pomoznika a šastupjerja nima, kiž by jeho wěž po jeho wotkhadže dale wjedł. — Tam šastupi wučer pošledni krocž mješ swoje šchuleške džěczi; wón jim wošjewja: „Džěczi, ja mam do wójny čahnyč do Fran- zowškeje a njewěm, hacž so hdy šašo k wam wrócžu; budžče pšchezo pěkne a pobožne, dha so wam wěšče derje pódže; špominajče tež druhy na mnje, hdyž wjazy pola waš nješym!“ Džěczi pšakaju s hlošom a tež čzi najtwjerdšchi wuronja šyly; wšchitte šrudnje domoj woteńdu, pšchetož wone šu kaž wopušcžene šableško, kiž paštyrja nima.

Pošledni šwobodny džěń so k wječoru bliži, jeno nětkotre hodžinki hišcže a potom rěka w Bože mje na dołhi nješnaty čaš, — tu a tam tež na wěčne. Tón a tamny wopyta dobreho pšchecžela pošledni krocž, porucža jeho nakědžbe tych šwojich domach wotšajenych, šwoje kubko a šamóženje. Tamny mlodženž ma lubu njewjestu, tu dyrbi hišcže wopytač a jejne pošlednje škowcžko k trošchtej a k dopomnjenju štyšecž. Šašo druhy šedža domach, so bychu hišcže juntrócž s tymi swojimi wšchitto pšchepowjedali a wuradžili. W nětkotrych wošadach mējachu na šměrfach šemšjenje; čzi rešerwistojo a wobornizy pošylnichu so k wotkhadžej pšches wužiwanje Božeho wotkafanja; nětkotra šyła bu wuronjena a nětkotre šakrafne šdychnječžko bližesche so k Božemu trónej, kaž nutrišche a špawnišche byčž njemóžesche.

Pošlednja hodžinka bě pšche rucže nastala. Šak wjele štyšnosče, šrudoby a žakofče tule jenicžku hodžinku pšelnješche, njemóže žane pjero wopišacž a žana jenotliwa dušcha šnjescž. Šóždy pač nješy šwoje brēmješcho, tón jedyn mjenšche, tón druhi čžěšche. — Tam šteji nan, jeho jenicžki šyn jemu w Bože mje praji, jeho bratr špi w čžěškej šemi wot lěta 1866 šem. Šak wjele nadžije je nan na tuteho nětk jenicžkeho šyna šajik, kač wjele lubošče nad nim wotpocžuje, a nětk dyrbi wón do štrachosčow, kaž hóršche nješku! Čžěške je džělenje, tola towaršchojo šteja hižom pod wotnom a šapaju, duž hišcže jene kłócženje rukow, a šyn šhwata k wójšku, kralej pošylnichy. — Tam šteji wudowa, jejny jenicžki šyn, jejna nadžija na šary džěń, je tež do wójška šawołany. Tu boloscž, kiž so tudy šacžuwa, šam wopišacž, šebi nježadajče; macž džerži šyna twjerdže ša ruzy a nočze jeho pušcžicž, tola wotkach šteja towaršchojo a nočzedža čžakacž, šyn teho dla hišcže ras ruku macžerki kłóczi, potom so wotorhnye a šhwata do wójny,

kaž ma porucžene. — Tam šteji žona se šwojimi džěczi, jejny muž, jejne najlubšche jow na šwěcže, dyrbi woteńcž. Šubi čžitarjo, čžičče šebi šami wobras wo wotomifnjenju džělenja w tutej šwójbje. Nanko wotšcha hišcže ras šwoje džěcžatka a šwoju žonu, potom šhwata k towaršcham, pošylnichy kralowemu porucženju. Wšchitzy du mjelčo s lubeje wješki, pšchetož pošledni šacžicžecž s domu je tač šyly, so druhy myšlam ruma njewotšaja. Ššchi bližšchej wješzy nšpomni tón a druhi nětkotre škowcžka, jedyn wupraji nětkajki žort, myšle džejja šašo špěšnišcho a škožuja so na pšchichodne, šrudoba so pomjenšcha a wojerški duch pocžina knješicž. Dešcžek so s wrócželow lije, tola dale dže, dale. Šnanje šwita, k Mužakowej so bližimy. Na dwórnišchczu w Šěkej Šodže štejesche wjele štow towaršchow, gardow, artillerištow a jěšdnich, kiž běchu hižom wčžera šastupili, a dženkja so k wotwješenu šestajaja; wojerške kommandošlowa klineža do nich, tač so je hacž na drošy štyšchimy. Bliže k Mužakowej pšchindžemy, a wjazy towaršchow nadeńdžemy, po kóždym pucžiku, po kóždej ščžžy so do města mjelu, pač dwaj, pač tšjo, pač žyła hromada.

Pšchemofnjeni pšchindžemy do města, šchalka bruneje jušchi dyrbi pomhacž. Ša pječž minutow je šednich, duž šhwatajmy na blač, kaž to dobrym wojakam pšchisteji. Šimale tyšaz ludži je so šesčko, wulka mješčenža je a mjerwjenža. Šola dołho to njetraje, hóršy je porjad. Šóždy wě, ke šotrej kompagniji je pomołany; ša kóždu kompagniju je pač tašla s napišmom pošajena, tam šěńdu so mužštwu, wšche teho pšchistupi šeldwebel a woła šwojich ludži, kiž šu jemu wot kontrošlow šem hižom derje šnacž, kóždeho s mjenom, štaji jeho do rnyka; a nětk w Bože mje, šwobodnošč, — šchtož je tač šawołany a pošajeny, nješmje so bješ dowol- nošče s šlecžka hnucž. Šižom šu nimale wšchitzy šawołani, dha pšchindže hišcže jedyn, kiž bě so šapošdžik, najškeršcho domach pola macžerki, šotraž so wot nješho džělicž nočžyšche. Šanko a šotra štaj jeho hacž k ššeleńni pšchemodžaloj; šotra je w mužakowškej šerbško-narodnej draščje a nješy brēmješcho na šhribječče. Šłodženž wuhlada hižom šestupane rnyki, wojerški duch šajědže do nješho, wón nima dale měra a njemóže docžakacž, so by do nich dokrocžik, a woteńdže teho dla na swoje město! Ššotra ša nim pšacže, nan šrudnje ša nim hlada, šyn pač pšchindže k šwojemu šeldwebelaj a pšchipowjedži so jako šapošdženy. Šeldwebel jemu šwinje, a s tym šteji tež wón mješ druhy.

H. J.

Mój kšchiz.

(S lěta 1871).

Hdyž je želešny kšchizom debi
Šso wutrobity wojowar,
Dha tajki wušnam waži šebi
A ma jón ša najwšchichy dar:
Wšchak tale pšcha wot krala
Šu miłoščiwje špožčena.

Tež ja kšchiz želešny tu nošchu,
Kiž wšchitkich kralow kral mi da;
Ša jeho šchježedru ruku košchu,
Šo špožči mi rjad kšchescžana,
Kiž wjele rješšche šnamjo je,
Šacž wšchitke rjadu kralowške.

To nješč, šchtož Boži Ššyn je pošyl,
Šdže wjetšchu čžescž jow nadeńdu?
Wón šam je mi te čžernje pošyl,
Š nich pač šej róžow wotžněju.
Še jeho ruka šranila,
Dha wšchak tež balsam podawa.

Mój kichiz wón sobu na so kładze,
Ach, njeje dha to troschta dostaj?
Sdyž ja nim krocju w tajkej hnadze,
Mi s horja skhadža wjekełosc;
Haj, s krawonym kichizom Sböžnika
So mój kichiz prawje pošwjećza.

Duž swój kichiz jako snamjo česće
Tež dale čišče ponježu.
A hyn jón kóžik — dha mi njesće
Kichiz k pošlednjemu bydlenčku;
Mi na row staježe tón panier,
So mój proch kryje Boži měr.

Esym psches kichiz dójchol tudy k měru,
Spju wótzow spanje we rowje
A dzeržu Chrysta kichiz ja swěru,
Dha row nje khowacž njebudže.
Wschal jutry tón troscht předuju,
So dže so psches kichiz k žiwjenju!

K. A. Fiedleř.

Wschelake s bliska a s daloka.

— W **Porschizach** bu njeđzeli, džen 1. novembra, dotalny Dubinski duchowpastyr k. Rěsbařt jako nowy farar psches knjesa wyschischeho zyrkwinskeho radžicžela Rosenkranza do swojeho duchownskeho sastojuštwu saposasany. Pod swjedženim pschewodžerstwom zyrkwinske pschedstejiczerjow so čah pod swonjenjom swonow s fary do Božeho domu poda, hdžež k. farar Räd a s Budyschina samodnu liturgiju spěwasche. Na to mějesche knjes wyschichi zyrkwinski radžicžel Rosenkranz saposasansku rěč na podložku 1. Kor. 3, 11 — 15. Po wučžitanju žiwjenjeběha, s kotrehož wukhadžesche, so bě nowy duchowny w Budyschinku jako hyn tamnišeho něhduskeho fararja rodženy, jemu k. schořarstki radžicžel Zimmermann dostacžnu liscžinu pschepoda. Knjes farar Rěsbařt dzeržesche nětko swoje nastupne přadowanje w tym kłowje: „Sa so njehanibuju ewangelija wot Chrysta. To budž moje a wasche wusnacže kóždy čař dla jeho wěrnoscže, kotruž wono wopshija, dla jeho sbóžnosče, kotruž wono pošicža.“ W pschisankowazej herbstej Božej klužbje bu wón shromadženej wořadže wot k. fararja Räd pschedstajeny. — Schtwórtk přjedy běšche wón se swojej knjenju mandželskej pod swonjenjom swonow do Porschiz pschicžahnył. Pschi sastupje do wšy psches k. schořarstkeho radžicžela Zimmermanna postrowjeny, bohacže shromadženi do sarskeho dwora čehnichu, hdžež bě młodžina krasne čestne wrota natwarila. Schořarstki radžicžel k. Mittag s krasež postrowi noweho fararja w mjenje pschitomneho zyrkwinskeho pschedstejiczerstwa, zyrkwineje a politiskeje gmejny, k. wyschichi wučer Hancocka w mjenje shromadženeho schulskeho pschedstejiczerstwa, wučerjow a schulskeje gmejny. Knjes farar Rěsbařt so s wutrobnyimi, hłubokosacžutymi kłowami džakowasche. Spěwy schulske džecži tu hnuzaju swjatocžnosč wobrubjowachu. Budž nowemu knjesej fararjej spožčene, so mohł prawje dołho k česčzi nascheho Sböžnika a k žohnowanju lubeho herbsteho luda w Porschiskej wořadže skutkowacž!

— Hodowne pakety sa naschich wojakow we wójnje so pschihotuja, so bychu je w prawym čařu dostali. Wschelake wužitne sezele so won a kaž so husto schmrěłowa hačžka k dopomnjenju na hodowny schtom pschipołožki, tak njech so njesabudže, tež

hodowny schpruch abo hodowny wobras pschipołožicž. Tón schpruch najlěpje sam napišasch a k temu schtucžku s hodowneho khěrłuscha; tež kharth so dostacž s nacžisčezanymi schpruchami, kaž tež rjane wobrasny, kaž wobras Ludwiga Rychtarja, hdžež jandželjo lecža psches daloki kraj, hodowny schtom w rukomaj nješwoschi. Wěsče budža tajke schpruchi a wobrasny k temu pošhacž, naschim wojowazym bratram a hynam hodowny swjedžen w nješchecželskim kraju pošwjećicž.

— Přenja domišna ja wojakow je so w nješchecželskim kraju w Lüttichu sakožika. Swjast młodženzowych towarštwow w Němskej je po nusnych jednanjach s wojerškej wyschnoscžu tule domišnu žhle tak sariadowač, kaž so wone tudy domach. Muž, kiž je hižom w tajkej domišnje tu skutkowač, ju wodži, němskej domjazaj starškej so ja to starataj, so maja naschi wojazy niž jeno duchowne woschewjenje, ale tež čelne. Domišna so bohacže wophtuje. Kaž daloko budže možno, so podobne domišny w druhich wjetšich městach sakoža.

— Wly lubych Šerbow, kotřiž maja swojich lubych wonkach na bitwischczu, na to kěđžbliwych činimy, so bychu swojim lubym piřali, so nočžyli skomdžicž, hdž budža sranjeni a do lazaretha pschindu, hdž kami piřacž njemóža, tola lazarethneho duchowneho a lazarethneho hladarja wo to prošecž, so bychu domoj piřali, hdže so w lazareče. Tak čži lubi potom pschewytk swojich lubych, wo kotrychž so staraja, shonja a móža so napraschowacž, fak so jim wjedže. Sdyž so to nještaje, dyrbja domjazaj husto w dołkej česčkej njewěstosčzi byč. Woni swoje listy a kharth s tym naspomnjenjom wrócžo dostanu, „sranjeny“, ale hdže woni so, to woni neshonja. A hdž woni tež na regiment piřaja, hdžež je ič luby stejač, regiment tež njemóže powjesč dacž, pschetož hdž so sranjeni s bitwischczu wotnješeni, drje regiment wě, so so sranjeni, ale do kotrehu lazaretha so woni domjesu, wo tym wón powjesč njedostanje. Wón halle tehdom powjesč dostanje, hdž sranjeny w lazareče wumrěje.

Něhdy a nětko.

Ach, sbožowny čař
Se woschewjač nař,
Sdyž wótcžinzy — wulžy a kławni,
We swěrie a lubosčzi srawni —
Nař po bratrowsku
Wschěch sjenocžachu!

Nětk pschezo nej tač,
Ta wěz ma swój schpak:
Skóscž, ludanje, sawisč a hida
Tu husto so na bratra kida;
Glej, janyč ma měd
A wutroba jěd!“

„Bombaj Bób“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale je tež we wschěch pschewawarňach „Šerb. Nowin“ na wřach a w Budyschinje dostacž. Na schtwórcžlěta placži wón 40 pj., jenotliwe čžiřka so sa 4 pj. pschewawaju.